

Paradigm Shift

Sinds begin dit jaar neem ik deel aan Paradigm Shift, de groep in Barneveld. Ik twijfelde enorm over deelname. Er werd een behoorlijke toewijding verwacht en ik had het al zo druk. Uiteindelijk besloot ik om mee te doen en spijt heb ik er zeker niet van.

Tijdens de openavond werd verteld dat in 1Johannes staat dat kerk zijn vanuit relatie mag ontstaan, dat relatie wellicht centraal staat. Het klonk logisch en ergens verlangde ik daar juist ook naar. Naar werkelijk contact, naar relaties, maar tegelijkertijd hield 'drukte' me bijna tegen.

Nu kom ik er steeds meer achter dat drukte me enorm in de weg staat. Waarom ben ik druk? Waarom wil ik zoveel? Waarom lukt het me niet om gewoon stil te zijn. Te luisteren. Tijd te nemen voor waar het werkelijk om gaat. Wat is luisteren naar God, onze Vader? Wat is gewoon zijn. Samen zijn? God liefhebben boven alles en onze naasten als onszelf?

Ik ben getrouwd en onze trouwtekst is Spreuken 3:5

5 Vertrouw op de HEER met heel je hart,
steun niet op eigen inzicht.

6 Denk aan hem bij alles wat je doet,
dan baant hij voor jou de weg.

Maar ik besepte me steeds meer dat ik alles op eigen inzicht aan het doen was. Wat betekent dat, op Hem vertrouwen met heel je hart? Ik kwam tot de ontdekking dat ik maar weinig handel vanuit mijn hart, het graag zelf allemaal goed wil doen.

In een periode van een paar weken kwam het onderwerp hart steeds terug. Ik kwam bij een kunstenaars thuis die bezig was met een cursus "Gods Vaderhart" op de uitnodiging stond een enorm hart geschilderd met Het kruis er doorheen. Vervolgens kreeg ik de opdracht om een boekomslag te ontwerpen voor een boek met als titel "God volgen met heel je hart". Een andere klant wilde voor zijn coachpraktijk zijn p-off veranderen in "leven vanuit je hart" en toen kreeg ik de opdracht om het telefoonboek van Curacao te ontwerpen. Het concept stond alleen al wel, een heel groot hart gevormd door tekstuele kreten die je aan het denken zetten over wat er in je hart leeft. Fantastisch, weer dat hart! Ik kon het niet laten en vertelde over mijn zoektocht aan de opdrachtgever die mij vertelde dat Curacao ook van het Portugese woord hart kwam.

We, mijn man en ik, besloten om 3 weken naar Curacao te gaan. 5 Jaar geleden bezochten we dit eiland ook en zeiden toen al tegen elkaar, hier gaan we naar terug en waarom niet voor een langere periode? Nu eerst maar eens 3 weken. We besloten ons open te stellen voor Hem, Hij mocht het ons duidelijk maken of het goed was om voor een langere tijd te gaan. Want tja, dat zou ook betekenen dat we hier een hoop op moeten geven, veel waarvoor ik juist zo druk bezig was geweest.

We stelden ons actief op en probeerden met mensen in contact te komen. Zo kwamen we in contact met Ruth, de autoverhuurster, die aan ons voorstelde

naar haar kerk te gaan. Fantastisch vonden we het. We waren de enigste blanken en deden erg ons best niet te veel uit toom te vallen door wat mee te bewegen. We waren nieuwsgierig naar de boodschap van die dienst, en voelden ons allebei enorm aangesproken. Het ging over verandering en dat we zelf een eerste stap mogen zetten. Voor ons een duidelijk teken. Laten we de stap zetten en samen gewoon gaan! We hadden nog twee weken vakantie voor ons.

Vervolgens zijn er bijzondere dingen gebeurd. Hij baande echt een weg voor ons... Het was een Heerlijke tijd. Ik heb een tijd de tongentaal uitgeprobeerd en veel gebeden en echt, het werkte..... Het was zo fijn om zo, niet te druk te zijn en op Hem afgestemd te zijn. Te wachten op Hem en dan te gaan.

Vanuit ons appartement keken we uit op de gevangenis. Het fascineerde mij. Ik kreeg een mailtje van vrienden die in Egypte werken en daar werken onder de allerarmsten. Ze hadden een gebedslijst opgesteld waaronder een van de punten was, bid voor de gevangenen hier, vooral voor de vrouwen, zij hebben het enorm zwaar. Dit hield me bezig, ik dacht, ja, zij doen het wel. Een dag later las ik in mijn bijbel mattheus 25, een zinnetje wat maar bleef hangen was: "bezoek Mij in de gevangenis". Ik dacht ja, dat zou ik wel willen, maar wat heb ik daar te zoeken? En elke keer als ik de gevangenis zag, dacht ik eraan.

De maandagavond voordat we op reis gingen, hadden we nog een leuke avond, Paradigm Shift. Maarten gaf me het adres van de familie Kempers en we besloten hen ook op te zoeken op het eiland.

Het werd een bijzondere ontmoeting. Na een uur aan tafel te hebben gezeten besloot ik te vertellen over mijn ontdekking rondom onze trouwtekst. Ik was nog niet uitgesproken of Henk Kempers vroeg: "Maandag ga ik naar de gevangenis om de mannen daar op te zoeken, ga je mee....en ik vraag dit niet aan het kleine meisje in jou, maar aan de vrouw in jou...ga je mee de vrouwen bezoeken". Men, ik zei natuurlijk JA. Elke keer als ik die gevangenis zag, merkte ik een verlangen, maar ik dacht wie ben ik. Voor mij was het zo duidelijk dat dit van God was. Het was de bedoeling dat ik mijn getuigenis ging geven aan een groep gedetineerden in de gevangenis. Natuurlijk was ik gespannen maar het werd zo'n bezoek aan HEM.

Bij het woord getuigenis denk ik direct aan een spectaculaire verhaal. Dat had ik niet, maar ik vertrouwde op Hem, Hij zal me wel helpen. Op een gegeven moment las ik in mijn bijbel dat Paulus zegt dat zijn spreken misschien zwak was maar dat God daar doorheen kon werken. Ik wilde gewoon gaan en, zoals op veel bordjes op Curacao staat, 'doe je best, God doet de rest', vond ik daarin een soort rust. Ik wilde er alleen maar zijn, zodat Hij daar misschien doorheen kon werken.

Eerst bezocht ik een dienst bij de vrouwen, waar de Kapelaan een prachtige boodschap bracht. Ik voelde me een met de vrouwen en ervaarde Gods liefde voor ons. Met rust bracht ik mijn verhaal, waarvan ik me nauwelijks de inhoud kan herinneren. Ik deed dat ik me een voelde met hen in Zijn liefde voor ons en dat we allemaal mensen zijn, ik niet beter dan zij. Dat we waar we ook mogen zijn, dicht bij Hem kunnen zijn. De manier waarop de vrouw die mij vertaalde me elke keer weer in mijn ogen aankeek raakte me, ook de reactie van de groep

vrouwen. Ze kwamen om de beurt een hug brengen en vertelden dat ze van mij hielden, geloof mij, echt bizar. In de groep werden ruzies bijgelegd en God werd groot gemaakt.

Vervolgens bezochten we nog een groepje mannen. Moe, vol van indrukken zat ik daarbij. Iedereen bracht iets in, in de dienst die we samen hielden. Gevraagd werd of ik ook nog kort iets wilde delen. Zelf miste ik totaal de kracht om er nog een samenhangend verhaal van te maken, maar toch probeerde ik het en Hij deed de rest. De kapelaan stelde voor dat drie gedetineerden voor mij gingen bidden. En zo stond de eerste grote donkere man met gouden tanden tegenover mij. De Kapelaan vulde nog even aan: " je hoeft niet bang te zijn hoor". Fantastisch toch? God is zo groot dat Hij mij daar bracht om zegen te mogen ontvangen.

Met een gekregen boek, bijbeltekst, zegeningen en de opmerking : "wel terug komen he?" , gingen we weer naar ons vakantie appartement. Het mooiste van al is Zijn Liefde die ik daar zo heb mogen ervaren en niet voor mezelf kan houden maar wil uitdelen.

We zijn nu voorbereidingen aan het treffen om voor een periode op Curacao te gaan leven. Wij zetten deze stap en vertrouwen erop dat God de weg baant.

Janneke Huisman-Luimes